

Kedves éltesebb tájfutó barátaim!

Hej, ha én is, én is köztetek lehetnék, szép magyar vitézek, aranyos leventék! Ámde nem lehetek, rút betegségek szobafogságra kényszerítenek.

1953 őszén indultam először tájfutó edzésen (Piliscsaba, Postaréti erdő), és azonnal szerelmes lettem a tájfutásba. Azóta, lassan 70 éve, hűséges szerelmes vagyok. Voltam versenyző (MAFC), versenybíró, térképhelyesbítő, sportdiplomata, IOF technikai bizottsági tag. Rengeteg barátot szereztem, nem kevés jogos vagy alattomos ellenséget. Nehezen emésztettem meg, de mindegyiken sikerült túllépnem.

Tájfutó pályám sarokpontjai: az első ötnapos Hungária Kupa, az 1983. évi Világbajnokság, és legszomorúbb pontja búcsúztató beszédem Skerletz Iván barátom temetésén.

Jelenleg az aktív tájfutáshoz csak annyi közöm, hogy lakásomban térkép nélkül eltalállok a mellékhelyiségbe. Utána viszont rohanok a számítógéphez, lesni a tájfutó eredményeket, tanulmányozni a térképeket és pályákat. Örök szerelem, és ez a szerelem boldoggá tette az életemet.

Kérlek benneteket, képzeletben ültessetek magatok mellé (egy kövér aggastyán), lélekben pedig ténylegesen ott leszek.

Az a kérésem, hogy nyomozzátok ki: ha ott lennék, korelnök lennék-e? (1935. május 12). Ha nem, akkor gratulálok azoknak, akik nálam is öregebbek.

Sok szeretettel mindnyájatoknak,

Szarka Ernő,

aki mindig büszke volt arra, és most is büszke, hogy a tájfutó közösség tagja lehet.